

SZELLEMI LÉNY VAGYOK

2013. július 28.

– Jim Sanders tanításának élőben elhangzott nyersfordítású szövege belső használatra –

Ma olyan tanítással jöttünk, amely mindenkinek segíteni fog. Még akkor is, ha semmilyen ismeretek nincs az eddigi életek során, ha nem hallottatok róla. Valahol el kell kezdeni, akkor ez jó lesz itt. *Szabaddá tesz* benneteket ma a legalizációtól, a törvénykezéstől, kárhoztatástól, és *felemeli a hiteteket*, hogy meg tudjatok gyógyulni.

Tehát szeretnénk ma buzdítani benneteket arra, hogy nem a cselekedeteink által van a győzelem, hanem úgy lehet *elnyerni* Isten országában a dolgokat, hogy *elfogadjuk* azt. Meg kell tanulni az Igével élni és a hatalmunkat gyakorolni.

Az ördöggel kapcsolatban az a helyzet a fájdalmaknál, hogy az ördög az utóbbi időben azzal a *trükkjével* állt elő, hogy fájdalmakat próbál a testekre tenni. Pedig tudnunk kell, hogy Jézus *elvitte* ezeket a *fájdalmakat* és *elvitte a betegségeinket!* Nekünk pedig meg kell *tanulnunk* azt, hogy mi az, amit *Ő tett* értünk, és meg kell *állni* abban!

Mert addig tehetjük a kezeinket rátok, amíg elkopik a hajatok, de ha *nincs megértés* a szívedben arról, hogy *Ő ezt már elvégezte* érted, és hogy ez egy *ingyen* kegyelmi ajándék néked – a gyógyulás, az üdvösség.

S hogy nem kell kiérdemelni azt, hogy Jézus meggyógyítson, hanem csak *el kell fogadni* azt! Egyszerűen csak *örvendezni* kell abban a *győzelemben*, amit *Ő* már számunkra megszerzett.

A *gyülekezeti* időkorszak (ÚSZ) előtt, volt egy másik időkorszak (ÓSZ), akkor a *törvény* ideje volt. A törvény idejében az számított, hogy ki hogy tudta teljesíteni a törvényt, mire volt képes a saját erejéből.

Jézus Krisztussal azonban a *kegyelem* és a *megigazultság* jött el hozzánk, és abban áll a sikerünk, hogy megismerjük, hogy *mit végzett el* a megváltásban, és hogy miként tudjuk azt *elfogadni*. Jézus elvégezte a *teljes megváltást* értünk, és nekünk már nem kell azt elnyernünk, vagy kiérdemelnünk, hanem *csak elfogadnunk* kell.

Jézus Krisztus gyülekezeti Teste mégis másként gondolkodik, megpróbálja kiérdemelni azt. Jézus *megszerezte* már nekünk a gyógyulásunkat, megszerezte nekünk a szabadulásunkat. Nekünk az a részünk, hogy *elfogadjuk* ezeket és abban a gazdag, bővülködő és jó életben élünk, amit *Ő* szerzett számunkra.

Azt is meg kell tanulni, hogy Jézus *legyőzte* már az ördögöt, az e világ istenét, és ezért nekünk csak *ellen kell állnunk* a gonosz szándékainak. Ezt is meg lehet tanulni, hogy miként kell tenni. Mit ír a Biblia, mi történik akkor, ha ellenállunk az ördögnek? Elfut félelemben, rettegésben *elfut* előlünk.

1THESSALONIKA 5,23–24.

23. Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket mindenestől, és a ti egész valótok: szellemetek, lelketek és testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére.

24. Hú az, aki elhívott titeket, és Ő meg is cselekszi azt. – ha *elhívott* rá.

Az egész valónk, amely áll a szellemünkből, lelkünkből és a testünkből *feddhetetlenül* őriztessék meg! – ez az imádság itt. A feddhetetlen, a teljesség azt jelenti, hogy *nincs sérülés* egyetlen részében sem.

Mutatja, hogy *hármás lényekként* vagyunk teremtvé. Tehát, ha azt mondjuk, hogy az embernek van szelleme, akkor téves a megközelítés. Mert *az ember szellem!* Tehát az ember szellemi lény és van lelke.

Isten ezt már akkor – az 1Mózes 1,26-ban – kijelentette, amikor azt mondta, hogy teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra. Vagyis az *Ő képére*, az *Ő* hasonlatosságára teremtette meg az embert.

JÁNOS 4,24.

24. Az Isten szellem: és akik Őt imádják, szükség, hogy szellemben és igazságban imádják.

A Bővített fordítás pedig úgy mondja, hogy *Isten egy szellemi lény*.

JÁNOS 4,24. AMPLIFIED

24. Isten egy Szellem (egy szellemi Lény), és azok, akik Ő imádják, szellemben és igazságban (valóságban) kell, hogy imádják Őt.

Tehát az a részünk, amely Istennek a képére teremtett, az a szellemi részünk. Évekig tanítottam erről, most csak nagy lépésekben haladunk.

PÉLDABESZÉDEK 20,27.

27. Az embernek szelleme az Úrtól való szövétnek, megvizsgálja a szívnek minden rejtekét.

A szívnek a *belső mélységeit*, mondja egy *másik* fordítás. A *héber* nyelv szerint pedig azt mondja, hogy a *belsőnek a szobáit*.

Vagyis innen kivehető, hogy *hol* is lakozik a szellemünk: a *belsőnkben* belül. Az Újszövetségben pedig, a *szív elrejtett emberének* nevezi a szellemünket. A szellemünk tehát a valós lényünknek a *legbensőbb* része, és [együttal] a *legfontosabb* része a lényünknek.

1PÉTER 3,4.

4. Hanem a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes szellem romolhatatlanságával, ami igen becses az Isten előtt.

A *gyógyulás*, ami történik veletek, az is *szellemből fakad*, Isten Szelleméből fog jönni. Tehát a Szent Szellem ereje által, vagyis az egy *szellemi erő* lesz, ami titeket *meggyógyít*.

Az emberi szellem birtokolja a *lelkünket*. Az értelmünkből, az érzelmeinkből és az akaratunkból áll a lelkünk. A lélek az a részünk, ahol a *gondolkodás* folyik, és ahol a *döntéseinket* is meghozzuk. Ez az a részünk, ahol az érzelmeink vannak, ahol az *elménk* működik, ahol a gondolataink mennek. Ez a lelkünk része.

Ha valaki meghal, s a fizikális halál állapota bekövetkezik, a *lélek* rész követi a *szellemet*. Az emlékezetünk, ez a lélek rész követi a szellemet. Ahová a szellemünk megy, oda megy a lelkünk is. Most tehát hol élünk ezek szerint?

Most jelenleg a *testben élünk*. Szükségünk van arra, hogy legyen egy ilyen testi „ruházatunk”, egy testi lakhelyünk, amíg itt a földön élünk. Mert a *fizikai világgal* a kontaktust a testünkön keresztül tudjuk tartani, és képesek vagyunk használni a testi *érzékszerveinket* így, hogy van testünk. De amikor a *testből kiköltözik* a szellem, akkor a test összeomlik, mint egy levetett ruha, s ezt nevezzük halálnak.

Az Úr emlékezetembe hozta most, kb. 15 évvel ezelőtt történhetett: nagyon korán jött a drága ember a gyülekezetbe, köszöntött engem, kezet fogott velem. Talán tíz lépést tett, összeesett és a szelleme kiköltözött a testéből. De újjászületetten ment el, pár héttel előtte újjászületett. Hasonlítható ez ahhoz, amikor az ember hazamegy és leveti az öltönyét.

Ha már nem a testünkön van, akkor már nincs tartása, hanem leesik a földre. De amíg a szellemünk *bent él* a testünkben – addig az a *szellemi erő*, ami a szellemünkben lakik –, képes arra, hogy az egész testünket *megelevenítse*, és jó *egészségben* tartsa.

Ha elhagyjuk a testünket, ha *kiköltözünk* a testünkől, akkor már többé a szellem nem a testben él. Tehát a temetés gyakorlatilag annyit jelent az illető életében, hogy kiköltözött a földi sátorházból, és egy *új címen* található meg a szelleme és a lelke.

Azért magyarázom ezt el nektek, mert mielőtt az ember újjászületne, a testét az *ó ember természete* uralja. Ez az *ó ember természet* addig él bennünk, amíg *újja nem születünk*. A kérdés így hangzik, hogy a *három rész* közül melyik az, amely az újjászületésben valóban megújul, vagyis újonnan születik?

A lelkünk vajon újjászületik-e? Nem. Az érzelmeink újjászületnek-e? Nem. Az elménk újjászületik-e? Nem. A testünk újjászületik-e? Nem. Akkor melyik részünk születik újjá? A *szellemünk született újonnan*, ott fogadtuk be az örök életet, ott lettünk *új teremtetések* a Krisztusban.

Másnapra mi az, ami meg fog változni az életünkben? Semmi. A lélek szintjén az elménk, az érzelmeink pontosan úgy fognak reagálni helyzetekre, mint egy nappal előtte. Vagyis van egy nagy *munkafolyamat* az újjászületésünk után, meg kell *újítani az elménket*, hogy úgy kezdjünk gondolkodni, mint maga Isten Igéje.

Mégis valami nagyon fontos dolog történt, amikor újjászülettél, mert az a régi természet, az az *ó természet* eltávozott a szellemedből, és egy *új természetet nyertél* ott. Tehát azok a gyökerek, amik voltak a múltadból – az ördög természete, ami ott bent volt –, eltávozott.

Az embernek ez a *gyökere*, ami a természete belül, határozza meg, hogy milyen *gyümölcsöket* fog hozni kívül. Hogyha az embernek a gyökerei az ördögtől vannak, az ördög természetében gyökerezett, akkor milyen gyümölcsöket fog hozni?

Az ilyen *ó természettel* – az ördög természetével –, szinte *lehetetlen a megfegyverezés*, és a különböző szigorok által előhozni a jó gyümölcsöket. Az ember elhatározza, hogy többet nem fog káromkodni, hogy többet nem fog inni.

De ha az ördög természete van bennünk, akkor nem fog túl sokáig tartani ez az elhatározás, mert a régi természetünk gyümölcsseit fogjuk továbbra is teremni. Tehát, a belső természetünkkel ellentétes irányba megpróbálunk haladni.

Olyasmi ez, mint mikor az almafa azt mondja, hogy mától narancsot szeretnék majd teremni, de nem megy neki, mert nem az a természete. Tehát ugyanígy miként tudnánk megteremni a *szentség* és a *megigazultság* gyümölcseit akkor, hogyha a *szellemünkben nincs* ott a megigazultság. Akkor csak ilyen gyümölcsöket tudunk teremni, ami *belül* vagyunk.

Én is próbáltam megváltozni, de nem lehetséges. Nem lehetséges az ördög természetével, az ő természettel a megigazultság gyümölcseit előhozni. Ezért szinte *lehetetlen*, amíg az ő természet bennünk van, a magatartás és a fegyelmezés szabályai által mesterségesen kitermelni az új teremtés gyümölcseit.

Ha az ember vesz egy öszvért és beteszi a táltos paripák közé, és ugyanúgy felcsinosítja, de amikor a starthoz állítja az öszvért, és a rajtnál kell indulnia, akkor úgy fog *viselkedni*, és úgy fogja hozni a sebességét, mint ahogy az öszvérek teszik.

Ez történik, amikor a hívők az *újja nem született* voltukban, külső kényszerszertörvénykezelésekből, szabályokból próbálják megteremni a megszentelődésnek a gyümölcseit. A gyülekezetek több törvényt hoznak így a hívőknek, mint a zsidók.

Tehát a tanulság, hogy *először* újonnan kell születnünk. Tudjuk azt az Igéből, hogy mit jelent Krisztusban *új teremtésnek* lenni.

2KORINTHUS 5,17.

17. Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újja lett minden.

Az ember, amikor ezt az új természetet *befogadja* Istentől, akkor a régi természete eltűnik. *Elmúlnak* a régiek és minden újja lesz, írja a Szentírás. Elhagy minket az a régi természet, az ő természet, és az új ember természetét *öltjük* magunkra, amely a megigazultság. Vagyis Istennek a természetét, tulajdonságait, Istennek a DNS-ét *hordozza* az új teremtésünk.

És annyira tiszta ez az új teremtés, hogy képes arra, hogy Istennek a *Szellemét befogadja*, és hordozza itt a földön. Vagyis az új teremtésben a szellemünk oly *tiszta* és tökéletes lesz, hogy Isten képes oda *beköltözni*.

Az új teremtésnél Isten *beköltözött* hozzánk és *eggyé lett* a szellemünkkel. Jézus ezt *elvégezte értünk* kétezer évvel ezelőtt a kereszten. Eggyé lettél Istennel, egy *új ember*, egy új teremtés lettél.

És ezzel az új teremtéssel – a szellemeddel, amelyben Isten is ott lakik –, képes vagy megmunkálni és *megújítani* a lelkedet és a testedet. Mert most valóban valami újja lett: az új ember odabent, ahol lakik a tökéletesség, ahol lakik Isten, és ahol minden belül lakozik, amire valaha is szükséged lesz.

A lélek és a test *nyomokban* még hordozni fogja magán az ő ember természetét. Tehát a régi gondolkodásmódunk és az ő embernek a szokásai, a testi cselekedetei *lenyomatokban* még megtalálható lesz az életünkön. És ezt a Biblia a *hústestnek* nevezi.

A hústest nemcsak magát a testünket jelenti, hanem egyfajta *gondolkodásmódot* is jelent, és egyfajta *cselekvési* módot is jelent. Mindazt, amit az ő ember természete *rabélyezett* a lényedre. Mi a jó hír? Hogy az ő ember belül meghalt, eltávozott.

A testünkön és a lelkünkön még hagyott nyomokat, hogy régen *ott lakott*. Felismerhető a tulajdonsága és a jellemvonása. Tehát a test és a lélek még *emlékszik* arra, hogy miként

mentek a dolgok akkor, amikor még az *ó ember* volt a főnök odabent. Ez egy nagy kijelentés, meg kell érteni. Ugyanazok a *készítéseiteink* vannak, mint amikor az *ó ember* lakott odabent.

De Istennek az a terve velünk, hogy odaadta nekünk az új embert. S amikor Ő beköltözik, azért *költözik be*, mert tudja, hogy nekünk szükségünk van *segítségre*. És mindezt azért teszi, mert tudja, hogy a *lélek* embernek és a *test* embernek szüksége lesz az Ő *segítségére* ahhoz, hogy valóban *változások* jöjjenek.

Tanulság ebből az, ami leszűrhető, hogy amikor újjászületünk, akkor el kell határoznunk, hogy valóban *megújítjuk* az elménket Isten Igéjével. Ugyanis a menny állampolgárai leszünk, Isten királyságának az állampolgárai leszünk, amikor újjászületünk.

De ahhoz, hogy Isten királyságában – amelynek állampolgárai lettünk – tudjunk *működni* is, az alapelveket tudjuk működtetni és megélni azokat, amelyeket Jézus nekünk megszerzett, ahhoz egy *folyamatos megújulás* kell.

A régi ember, az *ó ember* gondolkodásmintáit a folyamatában le kell tenni, és az Ige tükrében elő kell venni az új embernek megfelelő *gondolatmintákat*. És Isten *Igéje* egyre jobban be fog *ívódni* a gondolkodásunkba is. Egyre közelebb és közelebb fogunk kerülni külsőleg is ahhoz az új emberhez, akik belül vagyunk.

Meg fogod érteni, hogy miként lehet *együttműködni* azzal az új emberrel belül, akkor, ha Isten Igéjéből *ismeretet* szerzel, hogy milyen az új ember. Ezért kell tehát az *elménket* megújítani, hogy egyre jobban *megismerjük*, hogy milyen is az az új valónk, aki odabent született. Mert odabent van ez az *erő* is a *változáshoz*.

Látod ezt a sportolóknál is, hogy *belülről fejlesztik* fel magukat, a belső szellemi erő által, ami a bensőjükben van. És ha valóban össze tudsz kapcsolódni az új emberrel, aki a bensődben van, akkor fogsz tudni *ráhatást* gyakorolni a tested dolgaira.

Ezért mondja Pál azt, hogy *alávetem* a testemet, és azt szolgálva teszem. Vagyis a belső emberről beszél, hogy ezt cselekszi meg: aláveti a testét. Ez Istennek a *terve*.

Összefoglalva: az újjászületésünk után a *lelkünkben* és a *testünkben* megtalálhatóak az *ó ember* természetének a nyomai. Ők ketten szeretnék irányítani az életünket. Mivel ők uralták korábban is az életedet, ugyanezt szeretnék tenni, és ezért *ellentétbe* kerülnek a belső emberrel, aki másként szeretne tenni. Itt fogjuk megérteni, amit Pál mond:

RÓMA 7,16–21.

16. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó.

17. Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn.

18. Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.

19. Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok.

20. Ha pedig én azt cselekszem, amit nem akarok, nem én cselekszem már azt, hanem a bennem lakozó bűn.

21. Megtalálom azért magamban ezt a törvényt, hogy a jót akarom cselekedni, mégis a rossz áll közel hozzám.

Ami itt írva van, ez ugyanúgy vonatkozik rám is, mint rád. Tehát jót akarnék tenni, és mégis más lesz belőle, mert az a gonosz van közel hozzám. Ki fog megszabadítani minket

ettől a törvénytől? A Jézus *Krisztusban való élet szellemének törvénye* tett engem ettől szabaddá a bűn és a halál törvényétől.

Tehát összefoglalva: az *új [szellemi] ember*, aki belül van, aki újjászületett, szeretne jót cselekedni, de a *lélek* és a *test*, amelyekben az ő ember természetmaradványai ott vannak, azok *ellene* mondanak ennek, és mégis a másik kerekedik ki belőle.

A kérdés így hangzik? Ki az, aki táplálni fogja a lelkünket?

► Inkább át fogod magadat adni a lélek *régi gondolkodásmódjának*, és a test *régi kívánságainak*, s ebbe az irányba hajlasz. Próbálnak téged abba az irányba *befolyásolni*, hogy a test szerint döntsél, arra menjél, amerre a test akar.

► Vagy inkább *megújítod az elmédet*, és inkább a *szellem oldalára* lépve, az elmédben is *elhatározod*, hogy te a *meggyógyult* vagy.

Mit mond az Írás? Az *Írások* azt mondják, hogy az *Ő* sebeivel *meggyógyultunk*. Mit mond a *test* erre? De hát, hiszen annyira fáj, és annyira betegnek érzem magam, és olyan gyenge vagyok! De mit mond az Írás? Hadd *mondja a gyenge*, hogy *erős vagyok*! (Jóel 3,10) Mi történik akkor, ha ezt *kimondod*? Az *erő* elkezdi *működésbe* lépni, ami a szellemedből fakad, és elkezdi megerősíteni. És az *Úr öröme* lesz az én erősségem! – meg fogod látni.

De, ha ezeket a dolgokat *nem tudod*, az első kis köhécselésnél rögtön ki fogod mondani, hogy biztos elkaptam az influenzát. Pedig nem. Miért inkább az influenzát választod, miért nem inkább a *gyógyulást kapod el*? Mondd, hogy Jézus nevében én ezt *nem fogadom el*, mert én a Jézus nevében a *gyógyult vagyok*! Jézus legyőzte az ördögöt, és annak minden gonosz tünetét.

Mert amiként az ember *gondolkodik* magában, a *szívében* olyan is valójában. Tehát a *csatatér* az az elménkben fog zajlani:

- egyrészt a *testnek* a csábításai, hogy *add meg magad* annak a betegségnek, másrészt
- a *szellemünk*, aki mondaná az *Ige igazságát*, hogy te a Krisztus *gyógyultja* vagy!

És ha *nem újítod* meg az elmédet, és nem kényszeríted ki, hogy így gondolkodjál a saját *érdekedben*, akkor alávetettségébe kerülsz mindazoknak, amit a *világ diktál* neked.

Még akkor is, ha Szellemmel teljes vagy, akkor is a *test háborúzni* fog a szellemed ellen, hogy szerezd vissza mindazt, amitől egyszer már megszabadultál, amit az *Úr már kiszaggatott* belőled. Azt szeretné, amit az *elméd kíván*, amit az ő ember szeretett. Tehát ez a mi alapunk, és így vagyunk felépítve, ilyen *hármasságban*.

Szeretnénk *végcélba* érni, ehhez viszont az *elménket* rá kell *állítani* arra, hogy úgy gondolkodjon, ahogy Isten *Igéje mondja* neki. És ahogy ezt az utat járjuk, ha ezen az *úton maradunk*, ez biztosítani fogja nekünk, hogy eljutunk oda, hogy mindent *természetfeletti* módon fogunk *gondolni* és *megcselekedni*.

Tegnap is, ahogy evangelizáltunk, az emberek gyógyultak. Természetfeletti gyógyulások voltak ezek és bizonyosságot is tettek róla. Tehát így az ember *megkerülheti* a természeti törvényeket és a természeti *tüneteket*. Ha bízunk a szellemiekben és bízunk abban, hogy az álmaink valóra válnak, akkor fogjuk látni annak a *megnyilvánulását* is, amiben hiszünk.

Sok mindennek kell majd ellene mennünk. *Harcolni* kell a vallásosság ellen, a hagyományok ellen, azzal, amit másként mondanak. És mindannak ellene kell állni, ami a megírt *igazsággal ellentétes*.

Sok kereszténynek ez nagyon furcsa, elsőre szinte kivitelezhetetlen, mert annyira másként tanulta, mint ahogy az Írások mondják. De ha az *igazsággal maradunk*, akkor több és több *kijelentésre* teszünk szert, ahogy az úton maradunk.

Mindegy, hogy hol kezd az ember az Igében. Olyasmi ez, mintegy sílift, amire ha az ember felkapaszkodik, akkor feljebb viszi, és egyre feljebb kerül. És onnan aztán le lehet majd csúszni, és lehet élvezni a sielést.

EFÉZUS 1,13.

13. Akiben ti is, minekutána hallottátok az igazságnak Igéjét, üdvösségetek Evangéliumát, amelyben hittetek is, megpecsételtetek az ígéretnek ama szent Szellemével.

És a Jézusról való prédikálásból megtudjátok, hogy *Ő meghalt értetek*, hogy az *üdvösségeteket* befogadhatjátok. Miután ebben hittetek és *befogadtátok* az Urat, abban a pillanatban el lettetek *pecsételve* a Szent Szellemmel, az ígéretnek Szellemével.

Miután hallottátok az igazság Evangéliumát, befogadtátok az Urat, melyik részetek került *üdvösségre*? A szellemi részünk, a *szellemi ember*.

Amikor én még kicsi fiú voltam, nagymamám nagyon sokat befőzött. És amikor készítjük ezeket a befőtteket, akkor jól be kell zárni az üvegek tetejét, nehogy később levegőt kapjon és megromoljon. Miért csinált egy ilyen jó zárást a tetejére? Azért, hogy *ne kerüljön bele* semmi, és *ne kerüljön ki* semmi belőle.

Ha ti ugyanígy el vagytok *pecsételve* a Szent Szellemmel, akkor ez mit jelent? *Se ki, se be* semmi, vagyis nem kaphattok ördögöt. Az [újjászületett] keresztény *nem* kaphat a szellemébe démont. A szellemetek *tiszta* marad, Isten ott lakozik a szellemetekben, belül. Oda be vagytok *pecsételve*, Isten jelenlétébe. És ezt meg kell érteni.

Nagyon sok ostoba tanítás járja, ami a törvényből fakad. Mi pedig nem vagyunk a törvény alatt. Jézus betöltötte a törvényt, és eltette az útból! Tehát nekem nem kell ezeket megcselekednem, e nélkül *igaz vagyok*, teljesen, az új szövetség alatt.

És az *új ember* el lett *pecsételve*, semmi *rossz nem érintheti* többé. Ez a *belső ember*ünk, az új ember. Soha semmi rosszat nem képes többé cselekedni. Lehet, hogy te fogsz *rosszakat* cselekedni, de a *belső ember nem vesz részt* benne, mert ez az új ember, a *belső ember* el lett *pecsételve* a Szent Szellemmel, és te *megigazítottátál* Isten igazságával.

Ki tett téged igazzá? *Jézus tett* téged igazzá! Mi igazzá tettünk, nem érdemeltük ki ezt a fokozatot, ezt a minősítést, hanem Isten tett minket igazzá. A *belső ember*ünk tehát nem fog megegyezni a meg nem újított elménk gondolataival, sem a testünk nem illő cselekedeteivel, mert el van *pecsételve* a Szent Szellemmel. S mily jó, hogy ezt tudjuk.

Nézzük az Efézus 4,24-et, nagyon sok kijelentés van itt.

EFÉZUS 4,24.

24. És felöltöztétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtetett megigazultságban és valóságos szentségben.

Vagyis megtudjuk, hogy fel kell *ölnünk* ezt az új embert, mert van egy ó ember, akiről hallottunk. És van az ó embernek maradványai az életünk felett, lenyomatokban. Azt mondja az Ige, hogy *öltözzük fel* ezt az új embert, aki Isten szerint lett teremtvé, megigazultságban és igaz szentségben.

Én majdnem 37 évvel ezelőtt születtem újjá. Akkor, amikor újjászülettem, akkor, amikor a megigazultságban és ebben a valóságos szentségben *újjáteremtettem*, ezért semmit nem kellett tennem. Nem az én erőfeszítéseim, vagy cselekedeteim, vagy a vallásosságom által jött.

És azt is elmondom nektek, hogy miután újjászülettem, még nem cselekedtem olyan szentül, mint ahogy... Emlékszem, hogy időnként káromkodtam is, volt, akire csúnyákat mondtam, és még hasonlókat tettem.

Tehát ugyan el voltam pecsételve a szellememben, de még *hosszú út* állt előttem, hogy ezt ki is járjam. De ez az új ember Isten szerint teremtetett, és nem a szerint teremtetett, hogy miként cselekedtél előtte.

Szent vagy-e? Van-e valaki, aki szent köztünk? Melyik részünk szent? És nem azért, mert mit cselekedtünk, vagy mit nem cselekedtünk, hanem azért, mert *így teremtetünk* megigazultságban. Hol vagyunk igazak? Az új emberben, a *szívben*, a szívnek belső emberében.

Tehát a jó hír az örömhír, hogy az *egyharmad* részünk az *tökéletes*. Hallelúja! A másik *kétharmad* részén pedig folyamatosan *munkálkodunk*. Mert még van, hogy a lelkünk és a testünk dolgai nem tökéletesek, és az *új embernek* kell ezeket uralni.

1JÁNOS 4,17.

17. Azzal lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalunk van az ítélet napjához, mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban.

Az ítélet napja... Nekünk *nincs* olyan ítéletnapunk, mint a világnak, mert a mi vétkeinket, *bűneinket Jézus elvitte*. Nekünk az úgymond „ítéleteink” jutalomként lesznek majd, *jutalom átadás* lesz a cselekedeteinkért. És hogy *bátorsággal* állhatunk e nap előtt, mert amint Ő van, *úgy vagyunk mi is e világban*.

Jézusnak, Isten Fiaként voltak-e a földön problémái? Az emberek mégis ellene fordultak, és te pontosan *úgy teremtetél* meg, mint maga Jézus. Melyik részre igaz ez? A szellemi részünkre, a *szellemünkben* vagyunk olyanok, mint maga Jézus.

Amikor egymásra nézünk, akkor csak azt a „házat” látjuk, *amelyben lakozik* a szellemünk. De ez valójában nem az igazi valós részünk, hanem a szellemnek a belső, *elrejtett embere* az, ami megteremtetett a *megigazultságban*.

Olvassuk a János 1,16-ban, hogy mindnyájan az Ő teljességéből *vettünk kegyelmet* kegyelemre. Mikor vettük ezt? Amikor *újjászülettünk*.

Újjászületésünk után a lelkünk még továbbra is olyan programokat visel magában, ahogy a *világ programozta*. És a testünk is azokat a dolgokat hordozza, amiket a földi szüleinktől úgymond örököltünk.

Nemcsak, hogy *Isten természetét* kapjuk meg az újjászületésünkkel, hanem Istennek a *szeretete* is kiöntetik ilyenkor a szívünkbe, mondja ezt az Írás.

RÓMA 5,5.

5. A reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltötte a mi szívünkbe a Szent Szellem által, aki adatott nekünk.

És ennek az [isteni fajta] szeretetnek, amely kitöltetett a szíveinkbe, meg kell engedni, hogy ez uralja az életünket.

1KORINTHUS 6,17.

17. Aki pedig az Úrral egyesül, egy szellem Ővele.

Williams fordítás mondja: *az egység az Úrral, egy szellemi egységet jelent!* Hogy eggyé leszünk szellemben az Úrral, hogy egyek vagyunk szellemben az Úrral. Szellemben egyek vagyunk Ővele, amikor hozzá csatlakozunk, vagyis egyesülünk Ővele.

2KORINTHUS 6,16.

16. ... Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Bennük lakozom, és bennük tábort járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek.

Attól még ott lesznek az *ó ember* természetének a lenyomatai. Korinthus városában például, ahol a különböző vallásokból jöttek ki, és jöttek Krisztus Testébe, voltak ebből problémák. Mert olyan isteneket imádtak, hogy azok szexuális bűnökbe is vitték őket.

Ezért mondta nekik Pál, hogy azért teszitek még mindig ezeket, mert nem tudjátok, hogy kik vagytok. Visszamentek azokhoz az istenekhez és bálványimádásba mentek.

1JÁNOS 3,2.

2. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy amikor Ő megjelenik, hasonlókká leszünk Őhöz; mert meg fogjuk Őt látni, amint van.

És ez most igaz. Az Úr megjelenését, amit itt ír, ez a mi *elragadtatásunk* lesz. Az egész *Gyülekezet* elragadása lesz ez. Ez nem azonos az Úr földre való eljövetelével. Ugyanis lesz egy *második eljövetele* az Úrnak a földre, akkor már mi is együtt jövünk vissza Vele. Először a felhőkre jön az Úr, és oda elragad magához, ez lesz a mi elragadtatásunk. Hallelúja, dicsérjük Őt.

Nektek több *kijelentést* és *megértést* kell kívánnotok a szívetekben ahhoz, hogy *tovább* tudjak menni a tanítással. Sok minden van még, nem fogom tudni elmondani mind. Mit tegyünk most?

Mi az ígérete Istennek? Miért *nem* vagyunk mi a *törvény alatt*? Azért, mert Isten azt ígérte, hogy a *bensőnkbe* írja az Ő törvényeit. Hogy új szellemet ad nekünk, és a szíveinkbe adja az Ő törvényeit, és hogy az *elménkbe* beírja azokat. Ezt ígérte Isten, és utána még azt is írja, hogy a *bűneitekről* és álnokságaitokról többé meg *nem emlékezem*.

A Zsidó 8-ban, és a Zsidó 10-ben olvassuk ezeket, hogy Isten ilyen *bűneltörlést* ígért nekünk. Mindezt Isten *elvégezte* kétezer évvel ezelőtt a kereszten. Ennek így kell lennie, ahogy Ő elvégezte, másként nem lehetett.

Álljunk fel most mindannyian! Imádkozni fogunk most veletek, mert Isten olyan *könnyűvé* tette az *újjászületést*, hogy mindenki számára *elérhető*, aki hisz. Ugyanis nem azt kérdezi tőlünk, hogy milyen vallásosak vagyunk, hanem el kell *mondanunk* azt az imát, ami az *újjászületésre* viszi a szellemünket.

A Róma levél szerint fogunk imádkozni – a kiosztott imádságok szerint –, ahogy a Róma levél mondja: mert ha te a *száddal* vallást teszel az Úr Jézusról, és *szívedben* hiszed, hogy

Isten feltámasztotta Őt a halálból, üdvözülsz. Ez jelenti a mi *megtartatásunkat*. Mert szívvel hiszünk a megigazulásra, szájjal teszünk vallást az üdvösségre.

Szívünkben ott van a *hit*, szánkban a *megvallás*. Ha hiszed, hogy Jézus feltámadt a halálból! Mert Ő él, és ezért fog ma meggyógyítani téged. És ha a szívedben hiszed, és a száddal megvallást teszel róla, akkor a tiéd, mert az akaratodat kell benne gyakorolnod.

A saját szabad akaratodat, mint amikor kimondjuk az „*igent*” az oltár előtt. Akkor is meg kell szólalni, a nélkül nem adnak minket össze. Ugyanígy van ez Jézussal is, ki kell *mondani* az *igent*, és akkor leszel *Jézusé*. Így történik ez, és onnantól kezdődik az új élet.

Így szól az imánk: *Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia, hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért a Biblia tanítása szerint. Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én megigazulásomért. Kérlek Jézus, legyél az én Uram, legyél az én Megváltóm, legyél az én Gyógyítóm. Jézus te vagy az én Uram, Jézus te vagy az én Megváltóm, Jézus te vagy az én Gyógyítóm. És én meg vagyok váltva, örök életem van Krisztusban, mert újjászülettem Krisztusban. Az Ő szent vére megtisztított minden bűntől örökkön örökké. Ámen.*

Dicsőség Istennek. Ámen!

| A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításokból származnak.